

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720010544
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Ľupták, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6720010544.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Ľuptáka, PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Mária Šuleja, v trestnej veci obžalovaného N. R., stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 04. 03. 2021 o odvolaní obžalovaného N. R. proti rozsudku samosudcu Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 2T/55/2020 zo dňa 08. 12. 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného N. R. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 2T/55/2020 zo dňa 08. 12. 2020 bol obž. N. R. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr.zák., ktorého sa dopustil tým, že

dňa 25.06.2020 v čase okolo 19.30 h v obci J., časť Z., okres J. v priestoroch bytu na adrese Z. XXX pod vplyvom alkoholu najprv fyzicky napadol svoju družku G. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., Z. XXX tak, že ju pästou udrel do tváre do oblasti nosa, v dôsledku čoho G. R. utiekla z bytu von a keď sa po chvíli vrátila pred dvere bytu a mienila do bytu vstúpiť, tak na ňu spoza dverí kričal, že ju zabije, po čom G. R. utiekla pred obytný dom a privolaala hliadku PZ a záchranku a následne spolu s dvomi príslušníkmi hliadky Obvodného oddelenia PZ J. vstúpila do priestorov bytu, kde na všetkých kričal, že G. R. zareže a vulgárne im nadával, po čom bol v čase o 20.14 h obmedzený na osobnej slobode, pričom svojim konaním G. R. spôsobil zranenie a to pomliaždenie nosa, ktoré si nevyžiadalo liečbu ani práceneschopnosť a vzbudil u nej dôvodnú obavu o jej život.

Za to bol odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. m/ Tr. zákona § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, § 46, § 49 ods. 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil najmä tým, že z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplýva, že poškodená G. R. v predmetný deň po brigáde prišla dnu do bytu, ktorý si sama otvorila, pričom obžalovaný bol na posteli v obývačke a drial. Povedala mu, že bola susede pomôcť s drevom, on veľmi nereagoval, neveril jej, že bola na tejto brigáde. Ako sa rozprávali, obžalovaný sa postavil a dostala ranu pästou do nosa, do chrupavky, v hornej časti nosa. Už ju inak neudieral. Ďalej uviedla, že po príchode policajtov, im dala kľúče, aby otvorili. Ako prví vošli do bytu policajti a ona posledná si bola zobrať doklady. Obžalovaný začal nadávať a vykrikovať, že kde je G., že ju zabije a ostatní nech idú do piči. Zároveň ďalej popísala, že zavolaala záchranku, ktorá ju ošetrila a zobraли ju do Zvolena. Uviedla, že sa nosa nemohla ani dotknúť, krv je však netiekla. Zároveň z výpovede svedkyne Z. K. a N. T. mal prvostupňový súd za nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania uvedeného v obžalobe a to aj napriek tomu, že už bol právoplatne odsúdený Okresným

súdom Zvolen v konaní pod sp.zn. 3T/163/2018 trestným rozkazom zo dňa 20.12.2018 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák., pričom sa opätovne dopustil konania obdobného charakteru. Poukázal na to, že z výsluchu poškodenej, ktorá uviedla priebeh skutku, vyplýva, že táto korešponduje v základných rysoch s výpoveďou svedkyne Z. K. a mal teda za preukázané, že obžalovaný sa jej mal vyhrážať zabitím. Prvostupňový súd poukázal aj na skutočnosť, že obžalovaný aj pri pobyte v CPZ pokračoval v agresívnom správaní, aj sám voči sebe a používal vulgárne nadávky aj voči svedkyňi, že ju rozštvrtí, odkvapká. Toto trvalo celú noc. Mal za to, že poškodená sa vo svojej výpovedi v určitých detailoch odchyľila od svojej výpovede z prípravného konania, alebo si na niektoré skutočnosti nespomenula. Možno to pripísať aj požívaniu alkoholu poškodenou v ten deň, čo priznala na pojednávaní aj samotná poškodená, avšak z jej výpovedí, ako aj z výpovede svedkyne Z. K. na hlavnom pojednávaní jednoznačne vyplynulo, že správanie obvineného u poškodenej vzbudilo dôvodnú obavu o život, čo jednoznačne potvrdzuje aj skutočnosť, že poškodená hneď po skutku zavolaala políciu.

Zároveň prvostupňový súd poukázal na závery znaleckého posudku T.. Y. C., znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, z ktorého jednoznačne vyplýva, že znaleckým vyšetrením nebola u obvineného zistená duševná porucha alebo choroba v pravom zmysle slova. Takouto obvinený netrpel ani v minulosti, teda v dobe spáchania trestného činu. Konanie obvineného v čase skutku nebolo chorobne motivované, nevykazovalo znaky straty kontaktu s realitou, obvinený mohol rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania a toto svoje konanie ovládať.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný a to prostredníctvom svojho obhajcu a to proti výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil najmä tým, že v platnom Trestnom poriadku platí, že trestnú vec je potrebné objasniť tak, aby sa náležite zistili všetky okolnosti, ktoré treba v rámci trestného konania dokazovať podľa § 119 ods. 1 Tr.por. Slovo „náležite“ možno chápať tak, že v každom štádiu trestného konania sa vyžaduje iná miera a hĺbka zistenia skutkového stavu, teda že skutkový stav sa zisťuje „so zreteľom na potreby konkrétneho procesného štádia“. Uviedol, že priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní sa v zásade vytvorili dve skupiny dôkazov, na jednej strane vyhlásenie obžalovaného o jeho nevine a málo presvedčivá, až protirečivá výpoveď poškodenej na strane druhej, podopieraná výpoveďou svedkyne Z. K., ktorá na miesto skutku prišla s odstupom času a teda nebola priamym svedkom skutku. Obžalovaný poprel, že by fyzicky napadol svoju družku a to tak, že by ju päťou udril do tváre do oblasti nosa a že následne by na poškodenú kričal spoza dverí, že ju zabije. Poukázal ďalej na lekársku správu T.. Y. P. zo dňa 26.06.2020, z ktorej nevyplýva, že by malo dôjsť ku skutku uvedenému v obžalobe tak, ako je tam uvedené. Poukázal na skutočnosť, že poškodená neuviedla, že by na ňu obžalovaný kričal, že ju zabije, ale že jej zakričal „pod dnu a uvidíš, čo sa bude diať“. Obhajoba poukázala ďalej na to, že v prípade, ak mala poškodená skutočnú obavu z vyjadrenia obžalovaného, je málo pravdepodobné, že by si nepamätala, že mal kričať, že ju zabije a takúto skutočnosť by neuviedla ani na hlavnom pojednávaní počas svojho výsluchu. Ďalej spochybňovala závery znaleckého posudku T.. Y. C., nakoľko má za to, že obžalovaný sa dlhodobo lieči na schizofréniu, čo je v rozpore so závermi znaleckého posudku. Zároveň poukázal na zásadu in dubio pro reo, nakoľko na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne a nad všetky pochybnosti preukázané, že by obžalovaný naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 317 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr.zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava dôvodov podaného odôvodnenia odvolania a navrhol rozhodnúť tak, ako je v ňom uvedené

Intervenujúci prokurátor naproti tomu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a navrhol odvolanie zamietnuť

Samotný obžalovaný na verejnom zasadnutí prehlásil, že sa pridrižiava vyjadrenia svojho obhajcu. Zároveň uviedol, že je nevinný, nič si nepamätá a je to tvrdenie proti tvrdeniu

Podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici sa prvostupňový súd citovanými ustanoveniami Trestného poriadku dôsledne riadil. Z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že skutočnosť, ak sa odvolateľ nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrážnosti záverov vyslovených v rozsudku, pokiaľ skutkové závery prvostupňového súdu sú založené na vnútornom presvedčení, ktoré bolo získané po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a boli vyvedené na poklade úplne zisteného skutkového stavu veci v kontradiktórnom konaní.

Krajský súd má za to, že napriek skutočnosti, že zo strany poškodenej došlo k miernym odchýlkam a čiastočnej zmene výpovede proti prípravnému konaniu na hlavnom pojednávaní, nič to nemení na skutočnosti, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil tak, ako je mu kladené za vinu. Ani namietaná lekárska správa T. Juraja P. zo dňa 26.06.2020 nevyvracia skutočnosť, že skutočne mala poškodená zlomeninu nosových kostí, pričom skutočnosť, že uviedla iný dôvod úrazu, sama o sebe nezakladá možnosť spochybňovať jej výpoveď. Najmä ak je v markantných znakoch rovnaká, ako výpoveď ďalšej svedkyne. Je teda zrejmé, že v predmetný deň sa obžalovaný vyhrážal nielen poškodenej G. R. v čase, keď boli bez prítomnosti svedkov, ale pokračoval vo vyhrážaní aj za prítomnosti svedkyne ako členky hliadky a ďalej pokračoval v predmetných vyhrážkach aj v čase jeho umiestnenia do CPZ.

Krajský súd má za to, že prvostupňový súd sa dôsledne riadil v odôvodnení svojho rozhodnutia ustanoveniami týkajúcimi sa vyhodnocovania dôkazov a to jednak samostatne ako aj vo vzájomnej súvislosti a rovnako prvostupňový súd postupoval aj pri uložení trestu, kedy zohľadňoval jednak skutočnosť prevahy príťažujúcich okolností, ale aj skutočnosť, že predmetného konania sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, kedy nebolo možné rozhodnúť o podmienenom odklade výkonu trestu odňatia slobody. Obžalovanému bol správne uložený nepodmienený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov, pričom tento trest možno vzhľadom na osobu páchatel'a považovať za primeraný a postačujúci.

S poukazom potom na hore uvedené dôvody, vzhľadom na skutočnosť, že uložený trest prvostupňovým súdom i krajský súd považoval v plnom rozsahu za dôvodný a primeraný, ako aj skutočnosť, že vina obžalovaného bola vykonaným dokazovaním riadne preukázaná, považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné a toto v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.